

sta så väl lyckade försök, vågade han offentligt proponera Cardinal Castiglione, såsom en man, skicklig till det höga kallet och som opartisk för någotdera af de tre partierna. Mängden af Cardinalerna ropade nu genast, att alla deras röster voro för honom, och att han och ingen annan skulle blifva Páfve. Oaktadt dessa ifriga rop af pluraliteten, ville Pacca dock ej uppgifva sina anspråk, och förblef, jemte sina anhängare, afskiljd från de andra. Cardinal Sur-la, som var ibland dem, som straxt antogo Castiglione, såg med förtrytelse denna envishet af Pacca, och tilltalade honom på stående fot, i i ganska bestämda termer: "Vi vilja ej," sade han, "hafva någon Jesuit till Páfve. Sednare tider hafva fördrifvit dessa Munkar, och det var endast den döde helige fadren, som uppehöll dem genom sina frikostiga skänker, hvilka milliontals skickades ur Romerska staten till främmande länder, hvarifrån de aldrig mera återkomma. Rom är fattigt och utpressadt genom dem: se der ytterligare, hvad vi hafva att vänta af en Jesuitisk Páfve!" — Pacca märkte att detta tal fann anhängare, och för stolt, att blifva tvungen gifva vika för nödvändigheten, fann han det bättre, att sjelfmant förklara, det hans vänskap och aktning för Cardinal Castiglione voro